

— Мога ли да ви придружа в сутринните разходки?

В гласа на Хайнрих, третия син на покойния ландграф, трептеше лека присмихуленост. Мършавата му снага се открояваше висока и стройна в ясения утринен въздух. Той държеше в ръцете си клонче цъфнал лиляк и удряше с него по бедрото си.

— Не. Благодаря... Ние можем и сами... — отвърна тихо Елисавета и като дръпна сестра си, бързо продължи да върви надолу по каменистия склон.

— Поне да ви нося тежките дарове...

— Не. Благодаря...

Отговорът бе ясен и сух. Хайнрих присви злобно очи. Дигна рамене, въздъхна и се върна обратно към замъка, като хапеше със зъби лиляковото клонче. Отвреме навреме той се обръщаше, докато жълтата и виолетови руби на двете сестри се скриха зад високите дървета на гората.

Къщата на коняра Годшед не бе далеко, на две три поприща от главния път. Стражите, които следваха на сто стъпки двете момичета, извиха глави по посока на селището и тръгнаха с по-бързи крачки да настигнат годеницата на ландграфа. По друма се виеха облаци прах, дигнати от многобройна тълпа, която се очертаваше все по-ясно, заедно с нарастващия глъч на множество гласове.

Елисавета спря пъргавия си ход и погледна към сестра си. Какво бе това? Тълпата приближаваше. Ясно се очертаваха дигнатите юмруци на мъже и жени, деца насъскваха кучета, хвърляха камъни, обсипваха с присмех странника, който вървеше кротко и търпеливо под дъжда на ругатните и подигравките. Никой не бе виждал досега такъв човек. Луд ли беше? Или просек някакъв? Бос, облечен само с една дрипава туника, привързана с въже около кръста, с нахлупена до веждите качулка, непознатият говореше с мъка езикът им, като си служеше повече с движения на ръцете, за да обяснява. Прашен и мочен, с изпито